

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

10. KVĚTNA 2015

Z obsahu:

Rodina: Muž a žena (2)
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 22. dubna 2015
- strana 2 -

**Život podle Mariina vzoru
a mariánský život v Marii
kvůli Marii (2)**
Michael od sv. Augustina
- strana 4 -

Mariánský měsíc květen
Bl. John Henry kardinál
Newman (1801-1890)
- strana 4 -

**Eucharistie -
Na cestě do Emauz (6)**
P. Leo Kuchař SSS
- strana 6 -

**Tím nejdražším pro nás
je Ježíš Kristus**
Mons. Andreas Laun
- strana 8 -

**Otevřený dopis britských
kněží synodním otcům**
- strana 8 -

**Kritika Evropského
parlamentu za schválené
dokumenty**
- strana 9 -

**O Janu Husovi
a husitství (5)**
PhDr. Stanislav
Vejvar, Ph.D.
- strana 10 -

*Křesťanské symboly v dnešní době mnohé pohoršují - možná jsou výčitkou svědomí...
Ale pro křesťany jsou připomínkou,
že Bůh je všude kolem nás a nutnou součástí lidských životů.*

Rodina: Muž a žena (2)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
22. dubna 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V předchozí katechezi jsem se pozastavil u prvního biblického textu o stvoření lidské bytosti v první kapitole Geneze, kde se píše: „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božímu ho stvořil; stvořil je jako muže a ženu.“ (Gn 1,27)

Dnes bych toto zamyšlení chtěl dokončit druhým biblickým podáním, které nacházíme ve druhé kapitole. Tady čteme, že Pán po stvoření nebe a země „utvořil člověka, prach ze země, a vdechl do jeho chřipí dech života; tak se stal člověk živou bytostí“ (Gn 2,7). Je to vrchol stvoření, ale něco chybí. Bůh pak usadil člověka v krásné zahradě, aby ji obdělával a chránil (srov. Gn 2,15).

Duch Svatý, který celou Bibli inspirovuje, předkládá zprvu obraz samotného člověka, kterému něco chybí: je bez ženy. A naznačuje záměr či dojem Boha, který vidí a pozoruje samotného Adama v zahradě Eden: je svobodný, je pánem..., ale je sám. A Bůh vidí, že to „není dobré“. Je to nedostatek společenství, chybí mu společenství, postrádá plnost. „Není dobré, že člověk je sám,“ praví Bůh a dodává: „Udělám mu pomoc, která by byla jeho protějškem.“ (Gn 2,18)

Bůh tedy přivádí k člověku všechna zvířata. Člověk dává každému z nich jméno. Je to obraz vlády člověka nad stvořením. V žádném živém tvorů však nenachází sobě podobný protějšek. Člověk zůstává nadále sám. Když Bůh konečně před-

staví ženu, muž s radostí rozpoznává, že toto a pouze toto stvoření je jeho součástí: „Kost z mých kostí a tělo z mého těla!“ (Gn 2,23) Konečně je tu odlesk, vzájemnost. Když chce někdo například pomoci druhému, musí jej mít před sebou. Pokud chce někdo pomoci a nemá komu, schází vzájemnost. Člověku k dosažení plnosti něco scházelo, chyběla vzájemnost. Žena není „replikou“ člověka, pochází přímo ze stvořitelského činu Boha. Obraz „žebra“ není ani v nejmenším výrazem podřadnosti či podřízenosti, nýbrž stejné podstaty a komplementarity muže a ženy, kteří se touto vzájemností vyznačují. A skutečnost, že v tomto podobenství Bůh vytváří ženu, zatímco člověk spí, zdůrazňuje právě to, že ona v žádném případě není výtvozem člověka, nýbrž Boha. A naznačuje něco dalšího: aby muž našel ženu – a řekněme lásku v ženě –, musí nejprve snít a potom ji najde.

Dokončení na str. 5

Musíme navrátit vážnost manželství a rodině! Tato výzva Svatého otce Františka je adresována všem křesťanům. Máme-li oči otevřené, vidíme, že Evropa, a nejen ona, je pod silným tlakem různých zájmových skupin namířených proti rodině – tomu mistrovskému dílu Božímu. Dábelské útoky na Boží dílo nejsou v dějinách spásy ničím novým, ani když jde o církev samu. Tak i dnes můžeme pozorovat přímo v církvi tendence vedoucí k oslabení samé podstaty manželství, např. v souvislosti s říjnovou synodou o rodině. (str. 8) Můžeme se jen domnívat, do jaké míry jde o vědomý akt ze strany konkrétních jednotlivců (např. z dobré vůle vyjít vstříc hříšníkovi) – ale to koneckonců není naším úkolem. Bůh sud' sám! Spíše se tak otevírá široké pole působnosti pro všechny zodpovědné křesťany, aby svou modlitbou (ale i postem, konkrétními skutky) tyto a jiné útoky satana odvrátili a napomohli k uchování neporušeného pokladu víry, daného církvi samým Bohem. Nejen v Den matek, který připadá na tuto neděli, a v Den rodin (pátek 15. května) můžeme rozjímat nad tímto posláním, ke kterému nás právě nyní zve Boží Prozřetelnost.

Editorial

I když se to může zdát poněkud „přitažené za vlasy“, nabízí se poučení z našich národních dějin: kdyby včas byla zadržena jiskra kacířského hnutí, nemuselo by dojít ke krvavé husitské revoluci. (str. 10–13) Tak je to i v církvi: je třeba včas bránit pravé Kristovo učení, a je-li potřeba, tak uvést věci na pravou míru, aby nevznikaly pochybnosti, falešné domněnky a v konečném důsledku nedošlo k dalšímu rozdělení křesťanů. To jistě není Boží záměr. Vždyť křesťanské zjevení má být pravou vůdčí hvězdou pro lidstvo: pravdou, kterou je Kristus sám. (str. 8–9) Měli tomu tak ovšem být, pak nemůže církev podlehnout ďáblovým svodům, ale musí nad nimi v Ježíšově síle zvítězit a tak ukázat světu cestu z bludného kruhu nepřirozenosti, falešných ideologií a laciných řešení, vedoucích v konečném důsledku ke ztrátě lidské identity, závislé na svém Tvůrci – Bohu. V tom spočívá radikalita Ježíšova učení, radikalita křesťanství – být bez odchylek a úlev věrný Božím příkázáním a řádu, nad který nikdy nebyl, není a nebude žádný jiný lepší, do-

konalejší. Tomu věříme, podle toho také všichni konejme.

Nabízí se zde ona otázka, kterou si kladli i emauzští učedníci: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil?“ (Lk 24,32) Což nechápeme a nevidíme, že srdce člověka vždy touží po něčem pevném, neměnném, co ho učiní navždy šťastným? Máme-li v pokladu katolické víry právě tuto Bohem zjevenou jistotu, neměli bychom odložit ostych a hlásat ji svým životem, slovy i činy? Každý z nás je povolán k jinému způsobu hlásání Božího království: u někoho to nemusí být vidět či slyšet, ale může to být „jen“ modlitba a svatý život. Panna Maria také na první pohled neoplývala velkými činy, ale změnila dějiny lidstva svojí upřímnou láskou k Bohu bez výhrad, žitou absolutním, tichým a pokorným plněním Jeho svaté vůle. A když už se Maria projevila, bylo to – a je – vždy v pravý okamžik a rozhodujícím způsobem. Prosme ji tedy o milost, abychom rozpoznali, co po nás Bůh chce v tomto světě, tak ohroženém v samotné své existenci.

Kněžno máje, oroduj za nás!

Daniel Dehner

To, o čem chce Pán dnes s tebou mluvit, je součástí jeho poslední vůle. Je proto velice důležité, abys pochopil a přijal to, co mu nejvíce leží na srdci. Pros Ducha Svatého, aby ti v tom byl nápomocen.

Především ti chce Ježíš znovu přiblížit skutečnost, jak velice si Otec zamiloval svého Syna. Ježíš teď nemyslí pouze na onu odvěkou lásku, v níž Otec zplodil svého jednorozeného Syna, ale konkrétně tu lásku, jakou ho obdařuje nyní, když se pro nás stal člověkem a přebývá mezi námi. Vznikl tím mezi nimi zcela zvláštní vztah, který je ti obzvláště blízký, a proto také velmi významný: Boží Syn přijal tím na sebe pouto dobrovolné poslušnosti.

Skloň se v úžasu před zázrakem Boží vynalézavosti, se kterou ti Bůh, svrchovaný a nejsvětější Pán všeho světa, v nepochopitelném tajemství svého lidského vtělení představuje sám sebe jako nejdokonalější vzor poslušnosti a poddanosti.

My lidé pokládáme poslušnost za přijatelnou a užitečnou, pokud jsme odkázáni na větší znalosti a zkušenosti někoho druhého. Jakmile však se nám zdá, že už si vystačíme sami, vnímáme podřízenost jako něco až nesnesitelného. Ježíš nám však představuje dojemnou a uchvacující poslušnost tím, že ačkoliv sám svrchovaně a dokonale ví, co je dobro a čeho je zapotřebí, přesto se dobrovolně vzdává své vlastní vůle a zachovává příkázání svého Otce. Právě tuto poslušnost pokládá přímo za svou legitimaci. Na otázku *Kdo jsi?* odpověděl starším lidu: *Až vyvýšíte Syna člověka, poznáte, že já jsem to a že sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil můj Otec... Stále konám to, co se mu líbí.*⁽¹⁾ *Nehledám svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal.*⁽²⁾ Tato dokonalá poslušnost se nevztahovala jen na nějaká klíčová rozhodnutí, ale platila o každém jeho kroku, každém dechu, každém jeho slovu po celý jeho pozemský život od chvíle, kdy pokorně sestoupil do lůna Panny a Matky, až do potupného povýšení na dřevě kříže. To proto, abys měl názorný a působivý příklad, že k poslušnosti ve velkých věcech můžeš dojít jen dokonalou poslušností i v tom nejmenším a nejobyčejnějším.

Ptáš se, jaký vůbec může mít smysl taková bezvýhradná poddanost, která může vést až k úplnému odevzdání vlastního

Zákon života

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

To vám přikazuji, abyste se milovali.

života? Tato poslušnost má jeden jediný důvod, a tím důvodem je láska.

Ježíš je proto tak pokorný a poslušný, protože to je způsob, jakým *zůstává v Otcově lásce*, Otec pak vede svého Syna k poslušnosti lásky, protože oba milují tebe. To je důvod, proč Otec *vydal svého jednorozeného Syna*,⁽³⁾ a Syn ti prokazuje svou lásku tím nejdokonalějším způsobem: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.*

I ty máš *zůstat v jeho lásce*. Co to znamená? Že máš opětovat lásku Milujícího podobně, jak Člověk-Ježíš miluje svého Otce. *Zůstáváš v jeho lásce tak, že zachováš jeho příkázání.* I toto jeho příkázání »zůstáváš v lásce«: *žádá nás, abychom se milovali navzájem*, a to nikoliv jakoukoliv láskou, ale božskou láskou, která je připravena *dát i svůj život za své přátele*. Máš tedy celý svůj život orientovat nikoliv na sebe, ale na své bližní: *To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali!*

Zdá se ti, že jsou to příliš vysoké požadavky? Je to cena úměrná velikosti opravdové radosti, po které tolik toužíš a kterou tak usilovně hledáš. Ježíš tě svým příkladem předchází na cestě k oné původní autentické radosti, kterou jsme ztratili pro neposlušnost. Tato jeho radost je radost dokonalá, protože je úplná: nic ji nekálí, nic ji neomezuje ani neohrožuje.

Přijmi tedy nespornou skutečnost, že láska, poslušnost a radost jsou pro tebe něco jako spojitý nádoby: jedna bez druhé nemůže existovat. To ví také tvůj Neptitel. Protože ti k smrti závidí to, co už nikdy nebude mít, totiž radost i lásku, chce tě o ně připravit tím, že nahlodává tvou ochotu k poslušnosti. Co jiného můžeš očekávat od toho, který je *vrah od počátku a pravda v něm není.*⁽⁴⁾ Jemu jsou podobní všichni ti, kterým se poslušnost a pokora protíví. Nerozumí Ježíšově řeči, *nemohou slyšet jeho slovo, protože jejich otcem není Bůh.*⁽⁵⁾ Neposlušní ho nepoznají, ani ho nemilují. Oduč se od nich a zařaď se bezvýhradně mezi Ježíšovy přá-

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 10,25-26.34-35.44-48

Když Petr přišel do Césareje, Kornélius mu šel vstříc a padl mu v hluboké úctě k nohám. Ale Petr ho zvedl se slovy: „Vstaň! Vždyť i já jsem jen člověk.“ Tu se Petr ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.“ Když ještě Petr mluvil, sestoupil Duch Svatý na všechny, kdo tu řeč poslouchali. A žasli věřící obrácení ze židovství, kteří přišli s Petrem, že i na pohany byl vyhlit dar Ducha Svatého. Slyšeli totiž, jak mluví (cizími) jazyky a velebí Boha. Tehdy Petr řekl: „Může někdo odpirat křestní vodu těm, kteří jako my přijali Ducha Svatého?“ Pak rozkázal, aby je pokřtili ve jménu Ježíše Krista. Potom ho prosili, aby (u nich) zůstal ještě několik dní.

2. čtení - 1 Jan 4,7-10

Milování, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám lidem, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy.

Dokončení na str. 6

tele. On sám tě povolal mezi ně, pozval tě k sobě, protože si tě zamiloval, a to ještě dříve, než jsi ho mohl poznat a sám milovat. Proto ti také nyní chce dát poznat všechno, co slyšel od Otce. Nemůžeš najít lepší společnost. Od koho bys mohl očekávat více?

Co tedy odpovíš Ježíši na tuto jeho svatou poslední vůli? Využij této příležitosti a dej se mu plně k dispozici: Pane, pošli mě, připrav si mě, *abych nesl ovoce a moje ovoce aby zůstalo!*

Zpívejte Pánu novou píseň, protože učinil divy. Rozpomenu se na svou dobrotu a věrnost.

Jásejte, radujte se a hrejte!⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 8,28n; ⁽²⁾ Jan 5,30; ⁽³⁾ Jan 3,16; ⁽⁴⁾ Jan 8,44;

⁽⁵⁾ srov. Jan 8,42n; ⁽⁶⁾ srov. žalm 98

Život podle Mariina vzoru a mariánský život v Marii kvůli Marii (2)

Kapitola II

Jako můžeme žít v Bohu, tak můžeme žít v Marii, ať konáme, trpíme či umíráme, což se uskutečňuje v duši jak skrze získaný návyk, tak skrze Boží lásku

Dále, jako je život podle Boží formy a božský uskutečňován v Bohu, jak jsme již předtím ukázali,⁽¹⁾ tak také může být uskutečňován v Marii. K tomu, abychom žili v Bohu, je třeba, abychom ve všem, co máme konat, čeho se máme varovat a co máme snášet, plnili jeho vůli, a cokoliv, co máme trpět na těle či na duši, uvnitř či navenek, od lidí či od zlých duchů, snášeli s uctivým a láskyplným duchem a s lahodným a přátelským obráčením k Bohu, ponořením se do něho, náklonností k němu a touhou po něm. Je zde třeba, abychom tak činili s jakoby pokojným vdechováním Boží podstaty, jako Spasitel nechával Otce, který v něm přebýval, aby konal všechna jeho díla, a jak on sám je dělal spolu s Otcem s lahodným, láskyplným a uctivým obráčením svého ducha k tomuto nebeskému Otcovi.

Podobným způsobem můžeme také žít v naší tolik láskyhodné Matce Marii, když se snažíme v tom, co konáme a trpíme, ve

všem, co máme dělat a čeho se máme varovat, i ve strastech, bolestech, trápeních a těžkostech v sobě uchovat a rozvíjet také synovské, něžné a nevinné obráčení ducha k Marii jako k nejvyšší láskyhodné a milované Matce v Bohu, čili láskyplnou touhu po Marii a její „vdechování“. Tak nastane lahodný příliv lásky k ní a odliv lásky od ní k Bohu.

Zdá se, že toto působí někdy Duch Svátý v duši skrze přerozlití, převylití, čili přetékání božské lásky k Marii a od ní zpět k Bohu, jak k tomu jasně docházelo u sv. Marie Magdalény di Pazzi:⁽²⁾ ta v přemíře své božské lásky měla často ve zvyku utíkat se s láskou k panenské Bohorodičce jako dítě k přelaskavé Matce a měla s ní rozhovory plné lásky, něžnosti a nevinnosti, a to také ve svých extázích, které v ní bezpochyby působil Duch Svátý. A těmito příklady oplývají také životy jiných svatých: Bernarda,⁽³⁾ Petra Tomáše,⁽⁴⁾ Josefa Heřmana⁽⁵⁾ a jim podobných.

V této dispozici, kterou v duši buď takřka spontánně působí Duch lásky, nebo ji činí snadnou návyk získaný častými úkony láskyplného obráčení se k milované Matce, uchovává duše nepřetržitou a lahodnou vzpomínku na Marii a přetváře-

jící náklonnost k ní, a to téměř tím způsobem, jakým ve všech svých skutcích prožívá láskyplné a uctivé pamatování na Boha. Jako skrze věrné cvičení víry a stále lásky získává návyk čili obyčej myslet stále a všude na přítomnost Boží a utíkat se k Bohu s upřímným citem lásky, a to s takovou snadností, že se zdá nemožné, aby zapoměla na Boha, tak podobným způsobem dítě milující Marii skrze stále cvičení, aby ji jako milovanou Matku mělo stále na paměti, získává návyk čili obyčej dětinného a láskyplného pamatování na ni. Pak všechny myšlenky a cesty duše směřují jako k svému cíli zároveň k Marii a k Bohu a zdá se, že duše nemůže nepamatovat ani na svou milovanou Matku, ani na Boha. Takový návyk získal svatý Petr Tomáš, kaňhradský patriarcha z řádu karmelitánů, díky němuž ve všech svých skutcích včetně svých vznešených úkolů a úloh apoštolského legáta zůstával stále se synovskou láskou obráčen k Marii jako k nejmilovanější Matce, všechna svá díla okořeňoval láskou k ní a výslovně zaměřoval k její cti. Ona sama ho na druhé straně všude provázela s mateřskou láskou a starostlivostí, těšila a posilovala.

(Pokračování)

Mariánský měsíc květen

Proč je věnován právě měsíc květen zvláštním způsobem úctě Nejblahoslavenější Panny?

Protože po dlouhém období ledu a sněhu, po tísnivém počasí zimy, po jarních bouřích a deštích se ověnění země v měsíci květnu novou zelení a čerstvou krásou květů. Protože všude na poli a v zahradě, na stromech i na oknech rozkvétají květy, které potvrzují mnoho dnů a budou nám otevírat stále delší sluneční svit. Toto němé jásání přírody je přirozeným vyjádřením naší pocty té, která bývá nazývána „Mystická růže“ a „Zlatý dům“.

I když počasí může být ještě zamračené, přesto měsíc květen slibuje už léto, je jeho oznamovatelem a otevírá mu cestu.

I když nebe může být zahaleno pochmurnými mraky a vyskytnou se chladné mlhy, my víme, že dříve nebo později přece prorazí slunce a jasně světlo prozáří naši duši. Vždyť prorok říká: „Jas krásy jednou vzejde a nezklame nás. Jestliže se opožďuje, mějme trpělivost! Určitě přijde a my nebudeme zklamáni ve své naději.“

Když tedy květen není dobou naplnění, je měsícem zaslíbení. Panna sama je jistým zaslíbením přicházejícího Vykupitele a měsíc zaslíbení, rašení a pučení v přírodě i radostné očekávání v lidských duších ji proto musí být zasvěceny.

*Bl. John Henry kardinál Newman
(1801–1890)*

*Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 10/2014 přeložil -mp-*

*Z latinského originálu
„De vita mariae-formi et mariana
in Maria propter Mariam“
(Antverpiae: typis Marcelli Parys, 1671)
přeložil P. Štěpán M. Filip OP*

Poznámky:

- (1) Zde se autor odvolává na své předchozí pojednání *De vita Dei-formi et divina in Deo, propter Deum (O životě podle Boží formy a božském v Bohu kvůli Bohu)*. [pozn. překl.]
- (2) Sv. Marie Magdaléna di Pazzi (1566–1607) je karmelitánská světice a mystička, která žila v karmelitánském klášteře *Santa Maria degli Angeli ve Florencii*. [pozn. překl.]
- (3) Tj. sv. Bernarda z Clairvaux (1090–1153). [pozn. překl.]
- (4) Tj. sv. Petra Tomáše (asi 1305–1366), latinského kaňhradského patriarchy z řádu karmelitánů. [pozn. překl.]
- (5) Tj. premonstrátského světce Josefa Heřmana z Kolína nad Rýnem (1150/1160–1241/1252). [pozn. překl.]

DIECÉZNÍ EUCHARISTICKÝ KONGRES OLMOUC 2015

PÁTEK 15. 5. 2015 / DOPOLEDNE PRO DĚTI – Korunní pevnůstka v Bezručových sadech:

- 10.00 hod. – předprogram
- 11.00 hod. – mše svatá
- 12.00 hod. – oběd z vlastních zásob
- 12.30 hod. – zábavný program (divadlo Víti Marčíka, soutěže, prohlídky památek)
- 14.00 hod. – adorace dětí v šesti olomouckých kostelích: Sv. Václav (Uherský Brod + Uherské Hradiště); kapucíni (Veselí + Kyjov + Prostějov + Konice); P. M. Sněžná (Zlín + Valašské Klobouky + Vizovice); Sv. Michal (Valašské Meziříčí + Vsetín + Zábřeh); dominikáni (Kroměříž + Holešov + Hranice + Přerov + Vyškov); Sv. Mořic (Olomouc + Šternberk + Svitavy + Šumperk)
- 15.00 hod. – závěr v každém kostele samostatně

PÁTEK 15. 5. 2015 / VEČER PRO MLÁDEŽ – katedrála:

- 19.00 hod. – mše svatá
- 20.00 hod. – adorace s řeholníky
- 21.00 hod. – večer chval

SOBOTA 16. 5. 2015 / PRO VŠECHNY:

- 10.00 – 11.30 hod. – přednášky v pěti olomouckých kostelích: kapucíni (P. Pavel Stuška – Eucharistie buduje společenství církve); P. M. Sněžná (P. Vojtěch Koukal – Adorace jako chvála); Sv. Michal (doc. Dr. Rudolf Smahel, Th.D. – Rodina a eucharistie); dominikáni (prof. František Kunetka, Th.D. – Slavení eucharistie); Sv. Mořic (P. Adam Rucki – Plody svatého přijímání)
- 11.30–12.30 hod. – oběd z vlastních zásob
- 12.30–13.30 hod. – adorace v pěti olomouckých kostelích
- 13.30–14.30 hod. – eucharistický průvod do katedrály (od kapucínů, Sv. Michala a P. M. Sněžné)
- 13.45–14.45 hod. – eucharistický průvod do katedrály (od dominikánů a Sv. Mořice)
- 15.00 hod. – společná mše svatá v katedrále

Rodina: Muž a žena (2) – pokračování ze str. 2

Důvěra Boha v muže a ženu, jimž světil zemi, je velkorysá, přímá a plná. Důvěruje jim. Zlý však do jejich mysli vkládá podezření, nevíru a nedůvěru. A pak dochází k neposlušnosti vzhledem k příkazání, které je chránilo. Upadnou do blouznění všemohoucnosti, které kontaminuje všechno a ničí harmonii. Také je v sobě často všichni zakoušíme.

Hřích plodí nedůvěru a rozdělení mezi mužem a ženou. Jejich vztah je ohrožován tisícerými formami znetvoření a poroby, lstivých svodů a ponižující zvůle, včetně těch nejvíce dramatických a násilných. Dějiny jsou tím poznamenány. Pomysleme například na negativní excesy patriarchálních kultur. Pomysleme na četné formy mužského šovinismu, který považuje ženu za druhořadou. Pomysleme na zpředmětnění a komercializaci ženského těla v nynější mediální kultuře. Pomysleme však také na nynější epidemii nedůvěry, skepticismu, ba nevráživosti, která se v naší kultuře šíří zejména u žen pochopitelnou podezřívavostí vůči smlouvě mezi mužem a ženou, smlouvě, která má zároveň tříbit důvěrnost společenství a střežit důstojnost různosti.

Nebudeme-li nacházet vzlet sympatií k této smlouvě schopný poskytnout ochranu novým generacím před nedůvě-

rou a lhostejností, budou na svět přicházet potomci, kteří budou stále méně zakotvení v této smlouvě již od mateřského lůna. Sociální devalvace stále a plodně smlouvy mezi mužem a ženou je zajiště pro všechny ztrátou. Musíme navrátit vážnost manželství a rodině! Bible říká krásně: muž nachází ženu, setkávají se, a muž musí něco opustit, aby ji plně našel. A proto opustí muž svého otce i svou matku, aby šel k ní. To je krásné! Znamená to začátek cesty. Muž je zcela pro ženu a žena je zcela pro muže.

Pečovat o tuto smlouvu mezi mužem a ženou, i když hřeší a jsou raněni, zmateni, poníženi, malomyslní a nejistí, je tedy v dnešní situaci pro nás věřící náročným a zaniceným povoláním. Samotné biblické podání o stvoření a hříchu nám ve svém závěru podává jeden krásný obraz: „Hospodin Bůh udělal člověku a jeho ženě kožené sukny a oblékl je do nich.“ (Gn 3,21) Tento pohled plný něhy na onen hříšný pár nás zanechává s otevřenými ústy. Bůh je vůči muži a ženě něžný. Je to obraz otcovské péče o lidský pár. Samotný Bůh o svoje mistrovské dílo pečuje a chrání je.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

KARDINÁL BAGNASCO O KOLONIZACI TEORIÍ GENDERU, JEJÍŽ VYNÁLEZCI USILUJÍ O SVĚTOVLÁDU

„Rozum nemůže neodsoudit takové barbarství a promyšlenou krutost jako v případech, kdy je vzýváno Boží jméno při podřezávání hrdel. To je do nebe volající rouhání,“ konstatoval kardinál Bagnasco na březnovém zasedání stálé rady Italské biskupské konference a dodal, že křesťanští mučedníci představují „pravou tvář křesťanství“: „Ponurá černá vlajka jistě nezavlaje namísto vyvráceného Kříže a nebude moci zabít Kristovu lásku, která pevně tkví v srdci jeho učedníků.“

Předseda Italské biskupské konference dále řekl, že Evropa, jejíž občané se nechávají verbovat takzvaným Islámským státem, by měla zpytovat svědomí, protože „odebírá kulturu duchovní, mravní a antropologické hodnoty a svým občanům nabízí sprostotu“. Kardinál Bagnasco v této souvislosti vyzval k probuzení svědomí a požadování svobody vzdělávání a výchovy, která je kolonizována teorií genderu.

„Ta se snaží vytvářet tekuté osobnosti, které si z každé svojí touhy činí potřebu zaručenou zákonem; tekutá individua tekuté a slabé společnosti. Jde o laboratorní manipulaci, jejíž vynálezci a manipulátoři přísluší ke světovládné »governanci«, která je nadřazena demokraticky zvoleným vládám a dovolává se takzvaných nevládních organizací, které žádou vůli lidu nevyjadřují,“ konstatoval kardinál Angelo Bagnasco.

Zdroj: www.radiovaticana.cz

SCHVÁLEN KANONIZAČNÍ DEKRET RODIČŮ SV. TEREZIE Z LISIEUX

Papež František 18. března 2015 přijal kardinála Angela Amata, prefekta Kongregace pro blahorečení a svatořečení. Při soukromé audienci Petrův nástupce zmíněný vatikánský úřad oprávnil k vydání dekretu, který uznává zázrak, přikládá daný přímluvě bl. Ludvíka a Zelig Martiny, rodičů sv. Terezie z Lisieux. Již loni papež oznámil, že svatořečení francouzského manželského páru se bude konat v říjnu tohoto roku v rámci řádného zasedání biskupské synody, věnované rodinným otázkám.

Podle www.radiovaticana.cz

Eucharistie - Na cestě do Emauz (6)

„On jim však zmizel“

„Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel.“ (Lk 24,30n)

Tento moment, kdy zároveň poznali Ježíše a on ihned zmizel, vyvolává lavinu dalších otázek.

Nyní budu myslet na událost spásy – seslání Ducha Svatého. Tento den už s nimi Ježíš viditelně nebyl. Deset dní předtím byl vzat i se svým oslaveným tělem do nebe. A teprve o Letnicích vzešlo apoštolům nové světlo. Najednou viděli Ježíše jinými očima. Jeho osobu, jeho poselství, jeho činy. I když si dobře pamatovali, co Ježíš říkal a dělal, teprve teď pochopili celkový obraz. K tomu mi napadá přirovnání: dítě dostane jako vánoční dárek puzzle. V krabici jsou všechny dílky, žádný nechybí. A přesto chybí to nejdůležitější – obraz. Dílky musí být správně poskládané k sobě, každý musí mít toho správného souseda. O Letnicích Duch Svatý osvětlil apoštoly, pomohl jim správně poskládat dílky skládačky. Nyní je obraz celý, obraz, který nosil Ježíš ve svém srdci, obraz, který chtěl svým posluchačům ukázat. Obraz, který se skládá z mnoha dílů, které jim postupně přibližoval svým kázáním, činy, zázraky, zvěstováním, znameními. Mohli bychom říci, že ty dílky puzzle rozsypl v čase a prostoru, tu je-

den, tamhle druhý. Na hoře Tábor zjevil svou slávu, v Getsemanské zahradě svůj strach. Předevčirem vyhnal obchodníky z chrámu, včera v Horském kázání předložil program blahoslavenství, dnes vzkřísil mrtvého Lazara z hrobu. Apoštolové pilně sbírali a shromažďovali tyto dílky, ale byla to jen hromádka dílků, nikoli celý obraz. Duch Svatý přinesl změnu: obraz byl dokončen. Proto vidí církve v událostech Letnic svoje narozeniny.

Ještě mi napadá další přirovnání, ale možná z něj budete mít husí kůži. Budu vám vyprávět strašidelnou historku, kte-

Proč je tedy naše srdce tak studené a naše myšlenky tak prázdné? Dokonce i když se modlíme nebo rozjímáme? Zanedbali jsme „zásobování“ svého srdce?

rou už možná znáte, příběh o Frankensteinovi. Byl to geniální lékař, jeho ctižádostivost byla velká – chtěl vyrobit umělého člověka. Našel si vhodnou mrtvolu a nechal ji v noci po pohřbu vykopat. Odebral z ní různé orgány, svaly a sestavil z nich jiný organismus, použil více mrtvol, takže skládal části těl různých lidí. Například čekal na smrt známého profesora, aby použil jeho mozek. Jeho sluha však vyměnil nádoby a dal mu mozek zločince. Poté, co dokončil práci, tělo bylo kompletní, nic v něm nechybělo, vyvstal problém, jak tomu tělu dodat duši. Frankenstein počí-

tal se silou z nebe, chtěl zachytit energii z blesku a tím oživit umělého člověka. Na věži svého hradu proto zřídil veliký bleskosvod a měl štěstí – za jedné bouřlivé noci uhodil blesk a sestavené tělo oživil. Umělý člověk, kterého ve své pyšce pojmenoval Frankenstein, se stal monstrem. Měl přece mozek ze zločince. Frankenstein všude šířil hrůzu a děs a jeho tvůrce byl úplně bezmocný.

To je strašidelná historka, samozřejmě je vymyšlená, je to hororový román, který je oblíbený a několikrát byl zfilmován.

Představme si, že by se nestala ta změna mozků: nový Frankenstein by byl geniální člověk. Žil by v něm dál zemřelý profesor. Jeho vědění a moudrost by lidstvu přinesly mnoho užitku.

Možná je to divné, dávat tento příběh do souvislosti s Kristem. Ale není to tak, že Duch Svatý je ten blesk z nebe, který oživil duchovně mrtvé a dal život Ježíšovu odkazu v jeho církvi? Nebylo to puzzle, které apoštolové sestavovali, oživené působením Ducha Svatého? Ježíšův obraz, který ukázal Duch Svatý o Letnicích, je živý. Ježíš žije ve svém obraze, Ježíš žije ve své církvi.

To, co platí pro celou radostnou zvěst – evangelium, platí i pro Eucharistii. Eucharistie je svým způsobem Ježíšův obraz, ale ne mrtvý, živý. Chléb a víno nemůžou být nic jiného než obrazy – způsoby, ve kterých přebývá živý Ježíš. Jsou zároveň plátnem i barvami, které tvoří obraz. Slepý člověk může obraz nahmatat, případně může poznat podle struktury, že je tam něco namalováno, ale nemůže ho vysvětlit.

Eucharistie ukazuje na hostinu, která může mít v našem životě mnoho významů, ale Ježíše nevidíme. Také pro nás platí, když slavíme mši svatou, když přijímáme přijímání, když uctíváme Nejsvětější svátost: „On jim však zmizel.“ A přece se nám právě v tomto okamžiku musí otevřít oči: Eucharistie je pro lidské oko obraz živého Ježíše. Jídlo a pití, hostina, je účast na Kristově těle, účast na jeho životě, na jeho slávě, na jeho věčném životě. To všechno by nebylo možné, kdyby

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Jan 15,9-17

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachovávejte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.“

To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. To je mé přikázání: milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste mo-

ji přátelé, když děláte, co já vám ukládám. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce.

Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, o čem budete prosit ve jménu mém. To vám přikazuji: Milujte se navzájem.“

Eucharistie byla jen mrtvý obraz, například jako na Turínském plátně. Eucharistie však představuje toho, kdo je v ní reálně přítomen. Šaty člověka zakrývájí, Ježíš je také ukryt do svého obrazu. Eucharistie je jeho oblečením. Nosí je, protože žije a je tady.

„Což nám nehořelo srdce?“

„Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ (Lk 24,31n)

Poté, co emauzští učedníci poznali zmrtvýchvstalého Pána při lámání chleba, vzpomínali na cestu, kterou už s Ježíšem urazili. Když šli, tak ještě nevěděli, že je to Ježíš, kdo je doprovází. Nyní zpětně ty zážitky správně zařadili a analyzovali svoje pocity. Co to bylo za zvláštní pocit v srdci? Teď, když už vědí, s kým mluvili, mohou také tento pocit přesněji popsat. V jejich hrudích hořela srdce. Hořící srdce je naplněno obdivem, úctou, sympatiemi, náklonností, bezpečím. Hořící srdce je šťastné srdce. Dává vnitřní klid a radost.

Emauzští učedníci byli obohaceni o jednu zkušenost: člověk může Boha správně vidět jen srdcem. Toto zjištění vrhá nové světlo na nové přikázání. To přikázání, které Ježíš postavil doprostřed, to nejvyšší, to, ve kterém je řeč o srdci: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Mt 22,37-39)

Určitě toto přikázání nebylo nové. Tuto formulaci nacházíme také ve Starém zákoně, v Páté knize Mojžíšově (Dt 6,5). Už v časech Staré smlouvy bylo považováno za největší přikázání. Co je v Ježíšově učení nového, je nerozdělitelné propojení mezi lidskou a Boží láskou. Přikázání lásky k bližnímu sice Ježíš uvádí jako druhé přikázání, ale staví ho na roveň slovy je podobné: „Druhé je podobné: miluj svého bližního jako sám sebe.“

„Celým srdcem“ - to bylo to hořící srdce emauzských učedníků. „Celou svou myslí“ - to bylo to zpětné rozpoznání Ježíše na cestě, při otvírání Písma a u stolu. Přinejmenším na velikonoční neděli a pravděpodobně i následující dny byly

jejich myšlenky zaměřeny na Krista. Na další věci nemysleli, vše ostatní bylo v jejich očích nedůležité.

I když Ježíš pouze opakoval přikázání, dostalo z jeho úst nový rozměr: věřící Starého zákona mohli svoje srdce i myšlenky naplnit pouze tím, co Bůh uskutečnil na jejich cestě dějinami před příchodem Mesiáše. A nebylo toho málo, co pro ně Bůh učinil.

Žalmy jsou plné vzpomínek na velkolepé činy Boží a žalmista nevychází z údivu. Také my křesťané zpíváme a modlíme se žalmy, přijímáme za své i zázraky v Egyptě, na poušti, v Izraeli.

Ale my křesťané máme, pokud to tak smím říct, ještě více materiálu, kterým

... člověk může Boha správně vidět jen srdcem. Toto zjištění vrhá nové světlo na nové přikázání. To přikázání, které Ježíš postavil doprostřed, to nejvyšší, to, ve kterém je řeč o srdci...

můžeme zapálit svá srdce a pohnout svými myšlenkami. Po Staré smlouvě přišla Nová smlouva. Stará smlouva se naplnila v Ježíši. Základním zázrakem Nového zákona je Boží vtělení. Můžeme si v rychlosti projít, co způsobil Hospodin ve Starém a Ježíš v Novém zákoně. Je toho víc, než dokážeme obsáhnout. Máme k dispozici více materiálu, než kolik naše srdce dokáže zpracovat. Plnost událostí spásy je obsáhlejší, než dokážeme projít v našich myslích.

Proč jsou tedy naše srdce tak studená a naše myšlenky tak prázdné? Dokonce i když se modlíme nebo rozjímáme? Zanedbali jsme „zásobování“ svého srdce? Nenechali jsme ležet zásobu dřeva vedle kamen bez toho, abychom přikládali? Nejsme jako ten hojně citovaný cestovatel, který zemře žízni v poušti pár metrů od oázy?

K tomu je třeba dodat, že naše cesta do Emauz ještě ani zdaleka není u konce. Stará smlouva byla nahrazena Novou smlouvou, ale copak je Nová smlouva už na konci? Jistě, Ježíš se narodil, zemřel, vstal z mrtvých, vstoupil do nebe, ale skutečně už ukončil svůj život na zemi? Nežije dál v Eucharistii? Nepůsobí ještě i dnes zázraky? Není Eucharistie pokračováním Božího vtělení? Srdce může hořet jen tehdy naplno plamenem, když

vnímáme biblického a eucharistického Krista v jednotě.

Na cestě do Emauz, která je zároveň také naší životní cestou, nás doprovází Ježíš ve své eucharistické podobě. Při každé mši svaté k nám vždy znovu přichází bez toho, aniž by kdy odešel.

A ještě poslední myšlenka: tak jako Ježíš pokračuje v Eucharistii ve svém pozemském životě, tak také pokračují dějiny spásy v našem životě. To není žádné přehánění, také život každého jednotlivého křesťana je pokračováním dějin spásy pro něho samého i pro ostatní! Neměli bychom zahrnout do dějin spásy ve Starém i Novém zákoně také svůj vlastní život? Není také náš vlastní život plný podobnosti a zázraků, kterými k nám mluví Ježíš? Vidíme tato podobnosti, slyšíme je, rozumíme jim?

Jako malý příklad jsem vybral epizodu ze svého vlastního života: Na dovolené jsem se náhodou zastavil v malé švýcarské horské vsi. Jmenuje se Wangs. Stál jsem tam nad hrobem známého kněze - znalce bylin a léčitele. Ve Švýcarsku ho všichni znají jako faráře Kneippa. Tenkrát jsem nevěděl, že tento člověk, vlastním jménem Johann Künzle, byl zakladatelem prvního kláštera eucharistiánů v Bolzanu. Z Bolzana byl mimo jiné založen klášter tohoto řádu v Brně. Tam jsem vstoupil do kongregace eucharistiánů i já. Jako eucharistián jsem pak přišel do Rakouska, do Vídně. Jako Rakušan jsem trávil dovolenou ve Švýcarsku, a tak jsem se dostal k jeho hrobu. Kdyby nebylo tohoto kněze, můj život by se odehrál úplně jinak. Jak už jsem říkal, je to jen jedna epizoda, jedna z tisíce, které určují průběh našeho života, ale nemůžu se zbavit dojmu, že se kruh uzavírá. Letmý pohled do Božího království je úžasná zkušenost a každý z nás musí zvolat: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil?“

(Pokračování)

Z knihy Leo Kuchař: Eucharistie. Mosaiksteine und Blitzlichter. Eucharistischer Gebetskreis, o. J. Wien 1981. Přeložil -vm-

Poznámka překladatele:

Citáty z Nového zákona jsou podle liturgického překladu, citáty ze Starého zákona podle ČEP.

Tím nejdražším pro nás je Ježíš Kristus

O sebeurčení křesťanů v bezbožném světě

Západní, zcela na tento svět upoutaná společnost stojí před fenoménem náboženství nechápavě, často dokonce nepřátelsky. Nárok křesťanů, poznat pravdu v Osobě, se jim jeví jako nepřijemná provokace.

Je tomu už dávno, ale kdysi existovaly v rámci propagace misii malé figurky, které představovaly černé dítě, k jehož nohám byly přimontovány malé pokladničky, které lákaly ke vhození mince. Vždycky, když zbožné bílé dítě obětovalo ze svých úspor nějaký peníz, kývnul malý negr – slovo „negr“ bylo tehdy ještě společensky nezavadné – kývnul vděčně a bílé dítě vědělo: Zprvu, že udělalo dobrý skutek, a zadruhé, že tyto peníze budou použity, aby se z mnoha pohanských dětí staly dobré křesťanské děti, a že ty křtem mohou přijít do nebe.

Ty časy jsou pryč, můžeme se usmát, ale neměli bychom se posmívat na základě vlastní „osvícenosti“. I když onen model by mohl připadat jako trapný, tenkrát znali katolíci učení církve a smýšleli o misiích v podstatě správně! Dnešní nedorozumění, že misie nejsou důležité, není o nic lepší! Veřejnost nepřekonala omyly z dřívějšíka, ale nahradila je jinými, a to takovými, které jsou daleko závažnější,

protože mají své kořeny v nevíře a spočívají v nepochopení náboženství vůbec!

Pro nevěřící lidi jsou všechna náboženství bez rozdílu jen lidská díla, pověry, možná také lepidlo, které drželo po staletí pospolu politický systém jako třeba říši faraonů, nebo jako svět bohů starých Římanů udržoval římské impérium. Kladně se dá posuzovat náboženství z pozice nevěřících jako nositel kultury. Ale jinak nemají náboženství hodnotu, právě v tom, co říkají sama o sobě!

To, co se v Bibli říká o nicotnosti pohanských bohů, to říká moderní ateista o židech a křesťanech se zvláštní, nepřátelskou vášní, která je pozoruhodná pro někoho, kdo beztoho považuje všechno náboženské jenom za nějaký druh pohádek. Je to, jako by se někdo bál stínů, i když se stále ujišťuje, že strašidla neexistují!

Když se dnes mluví o náboženství, nepřipustí se samo náboženství ke slovu, ale vymezí se mu rámeček, uvnitř něhož se smí podávat. „Nábožensky správná“,

Kříž na veřejném prostranství se stává stále více pohoršením

a tedy pro sekulární svět přijatelná, jsou jenom ta náboženství, která „se mají navzájem ráda“, nepokoušejí se misionářit druhá náboženství, která „podporují mír“ a všeobecně „učí“ všechno to, co zastává moderní, totalitními rysy se vyznačující moralismus „dobrých lidí“.

Náboženství mají odsuzovat a do svých učení přijímat, co jim duch doby předepíše odsuzovat a přijímat. Mají vyučovat „evropským hodnotám“ a mají se chovat ideologicky jako pobočka nějaké politické strany. Pak jsou to „dobrá náboženství“. Co kromě toho ještě věří nebo od svých členů vyžadují, to jim může být ponecháno jako nevinná zvláštnost.

U toho, co bylo dosud řečeno, zůstává otevřena jedna otázka: Co je to vlastně náboženství? Aníž bychom se tady pokoušeli o definici a aníž bychom chtěli probírat jenom nejznámější náboženství, zjišťujeme, že společným jmenovatelem všech náboženství je vztah k Bohu ve formě hledání Boha, učení o Bohu, popis cest, jak je možné k Bohu dospět, přičemž zároveň všem zůstává otevřené, co se slovem „Bůh“ myslí.

Od mnoha náboženství, která jsou v tomto popisu obsažena, se odlišují ta, která se svým obsahem neodvolávají na vlastní myšlenky, nýbrž na zjevení, která přijala od samotného Boha jako poselství. Přitom se myslí především na velká

Otevřený dopis britských kněží synodním otcům

Téměř 500 britských kněží podepsalo otevřený dopis biskupům, kteří se zúčastní říjnové synody o rodině. V něm je žádají o jasné a nedvojznačné stanovisko na obranu tradičního učení o manželství. Text dopisu zní: „Po mimořádné synodě v říjnu 2014 vznikl zmatek ve věci mravního učení církve. V této situaci chceme, jako katolíci kněží, potvrdit svou stálou věrnost tradiční nauce o manželství a pravém významu lidské sexuality, založené na slovu Božím a na dvoutisíciletém učení magisteria. Jsme odhodláni i nadále předkládat toto učení v jeho plnosti, i když vyjadřujeme soucit Páně vůči těm, kdo zápasí s požadavky a výzva-

mi evangelia ve stále sekulárnější společnosti. Dále považujeme za nezbytné podržet tradiční církevní kázeň ve věci přijímání svátostí: tato doktrína musí být v pevně a neoddělitelné harmonii s praxí. Vyzýváme všechny, kdo se zúčastní druhé synody v říjnu 2015, aby jasně a pevně hlásali neměnné církevní učení tak, aby se zmatky odstranily a víra byla potvrzena.“

Dopis vyšel 24. března v listě *Catholic Herald* se 461 podpisy. Dva ze signatářů řekli *Heraldu*, že ze strany vyšších církevních představitelů byl určitý tlak na kněze, aby dopis nepodepisovali.

Z www.claritatis.cz

náboženství, to znamená židovství, křesťanství a islám. Mnozí si myslí, že by se měl jmenovat také hinduismus nebo dokonce buddhismus, i když tato neznají žádného osobního Boha! Také tuto otázku tady pomineme.

Daleko důležitější je úplně jiné hledisko, které vylučuje také islám. Neboť židé a křesťané netvrdí, že dostali nějakou knihu takřikajíc poštou, že dostali od Boha něco sděleno, ale říkají: Bůh byl od počátku s námi, on měl k nám otcovský vztah od té doby, kdy jsme vznikli, tento vztah měl podobu svazku, který jsme my lidé si ce často narušili, ale Bůh jej nevypověděl. On obnovoval ten svazek znovu a znovu.

Nakonec – a tím se oddělují dějiny židů od křesťanů – se stalo něco neslychaného: Bůh sám se stal člověkem, jedním z nás! Židé nevěří, že se to stalo, oni čekají stále ještě na „mesiáše“, který má přijít od Boha. Že se tímto Mesiášem stal Ježíš, nemohou uvěřit. Pro křesťany je právě toto pravdou, o které jsou přesvědčeni.

Proto, že v Ježíši přišel sám Bůh, nazývají Ježíše svým „Pánem“ a „Mistrem“, jsou a byli už často připraveni položit za Něho svůj život a jsou přesvědčeni, že na tajemném konci všech pozemských časů znovu přijde. On zůstal v dějinách při své církvi, ale skrytě. Potom ale přijde – konečně a horoucně vytoužený – „v moci a slávě“.

V době „mezitím“ přemýšlí církev o tom, co se stalo, a čeká! A protože se o jejich „nejdražšího“ zajímali také jeho nepřátelé, odpovídá jako starce Jan (v zastoupení za všechny křesťany proti antikristu v knize Vladimíra Solovjova *Krátké vyprávění o antikristu*): „Tím nejdražším na křesťanství je pro nás křesťany Kristus sám. – On sám a všechno, co přichází od Něho. Protože víme, že v Něm přebývá celá plnost božství.“ A to přirozeně dráždí svět, který nechce o nebi a o Bohu nic vědět!

To neslychané, co židy a křesťany vlastně znovu spojuje, je výklad těchto dějin Boha s námi lidmi jako dějin velké lásky. Obojí jsou přesvědčeni, že vztah Boha a lidí se dá nejlépe chápat jako dějiny lásky, jako manželský vztah: Bůh je ženich, lidé, lid Boží, církev tvoří nevěstu.

Z tohoto hlediska rozumíme, že nebe není mytická představa o věčném slavení světským způsobem, nýbrž je něčím ji-

ným: Nebe je svatba mezi Bohem a lidmi, kteří jsou na to připraveni!

Když je církev právě tímto, společenstvím Boha s lidmi na zemi, pak z toho vyplývá, že není možné stavět církev proti pořádku Božímu, měnit jeho přikázání, něco škrtat z učení Ježíšova, nahrazovat jeho světlo nějakými „světýlky“! S gendrem a jinými programy ideologických lobby se absolutně nedá vyjednávat!

A z toho také vyplývá, že církev musí odmítat a odporovat tomu, jak svět staví novou babylonskou věž a řídí lidi jako nějaký druh mraveniště! Proto dochází dnes také ke konfrontaci mezi světem a církví, pokud jde o právo na život a o rodinu. Církev brání základy pořádku stvoření!

Konflikt je předem naprogramovaný tam, kde lidé už neuznávají vyšší autoritu Boha. Proto docházelo v dějinách stále znova k nepřátelství proti židům a také k pronásledování křesťanů – vždycky se šlo vlastně proti Bohu, kterého se pokoušeli zasáhnout v jeho lidu a v jeho církvi! To se „otci lži“ podařilo, když se křesťané stali antisemity. To patří k nejabsurdnějším mistrovským kouskům velkého „tvůrce zmatků“! Je jistě správné, když jeden žid naší doby řekl: Příští pronásledování přijde. Postihne obojí společně, židy a křesťany!

Tak to bude, ale také pro budoucí pronásledovatele platí, že se zřejmě nepoučili z historie. Co z nich zbylo, od Nerona přes katy Francouzské revoluce až k Hitlerovi, Stalinovi a jejich vazalům a napodobovatelům po celém světě? Nakonec všichni ztroskotali nebo jsou znovu na cestě ke svému zániku.

Neohroženě se církev zastává všech lidí vírou, „že klíč, střed a cíl celých lidských dějin je v jejím Pánu a Učiteli“ (*Gaudium et spes* 10). Podle toho správně prohlásil papež Jan Pavel II.: „Křesťanské zjevení zůstane v dějinách pravou vůdčí hvězdou pro celé lidstvo: Pravda, kterou je Kristus, se zjevuje nezbytně jako všeobecná autorita.“ (*Dominus Iesus* 23)

Kdo naráží na tyto věty, ukazuje, že se něco vytratilo z jeho duchovního života. Církev neporučuje nikoho, nevnucuje nikomu nic, cítí se jenom být správkyní „Božích tajemství“ (1 Kor 4,1) a tím, že toto koná, umožňuje věřícím, aby žili v těchto tajemstvích a našli svoji vlast.

Z VISION 2000 – 2/2015 přeložil -mp-

Kritika Evropského parlamentu za schválené dokumenty

Neziskové organizace i politici protestují proti schválení dvou dokumentů Evropským parlamentem. V březnu schválili evropští zákonodárci Výroční zprávu o lidských právech a demokracii ve světě 2013, která obsahuje odstavec podporující přístup k potratům jako „nezcizitelné právo“ žen a dívek. Hlasování proběhlo jen dva dny po schválení textu belgického poslance Marca Tarabelly o rovnosti mužů a žen, jehož součástí je také pasáž o „právu“ žen na umělé přerušení těhotenství. Oba texty však nejsou pro členské státy EU právně závazné.

Jak uvádí Federace katolických rodinných svazů v Evropě (FAFCE), schválené dokumenty obsahují rozpory. Jestliže podle Listiny základních práv EU je „lidská důstojnost nedotknutelná a musí být chráněna“, přičemž „každý má právo na život“, Panzeriho zpráva naproti tomu „vyzývá EU a její členské státy, aby uznaly nezcizitelná práva žen a dívek na (...) bezpečné a zákonné přerušení těhotenství“, a tím upírá nenarozeným dětem jejich základní právo. FAFCE dále připomíná, že jedním z cílů strany S&D, jejímž je Marc Tarabella členem, je zavedení „práva na potrat“ do Listiny základních práv EU.

Organizace i politici také kritizují zasahování Evropského parlamentu do záležitostí, které spadají do kompetence členských států EU. Podle odst. 168 Lisabonské smlouvy zodpovídají za zdravotní záležitosti jednotlivé země Unie. Usnesení EP z roku 2013 pak výslovně uvádí, že postupy v otázce „sexuálního a reprodukčního zdraví“ spadají do kompetence členských zemí, byť může EU „přispět k prosazování účinných postupů“.

„Parlament by neměl zasahovat do otáček svědomí a do oblastí, jež jsou výlučnou pravomocí členských států,“ uvádí například europoslankyně Michaela Šojdová. Politička za německou CSU zase uvádí: „Potrat není evropské téma, je věcí členských států.“ S tímto argumentem vyzývá FAFCE občany *k podpoře petice na webových stránkách CitizenGO.*

Zdroj: TS ČBK

O Janu Husovi a husitství (5)

Mistr Jan Hus sám nevyzýval k válce, bohužel však z jeho myšlenek vyšel ideový proud, který uvrhl českou zemi do léta trvajících krveprolití, kruté náboženské a národnostní války. Husa nelze zbavit viny, neboť jím vysazený strom viklefské hereze vyrostl a vydal trpké plody revolučního vzplanutí, jež hubilo církev, lid i zemi. Nebýt jeho štvavé kampaně, která lidu poskytovala odůvodnění jeho případného násilného vystoupení proti králi a církvi, neměli by válkychtiví husité argument potřebný k rozpoutání děsivých zvěrstev ani regulérní války proti platnému králi. Pravý Čech a katolík se zarmocněním, smutkem i odporem pohlíží na bratrovražedný boj husitských Čechů proti katolickým Čechům, jedněch křesťanů proti druhým, v srdci západní latinské Evropy 15. století. Zvlášť absurdní byly války mezi křesťany, když bylo třeba sjednotit síly proti muslimským Turkům dobývajícím Evropu od Balkánu. Nakonec se sami umírnění husité spojili s katolíky a v bitvě u Lipan r. 1434 drtivě porazili radikální táborsko-sirotečtí svaz a ukončili tím vleklou ničivou náboženskou válku v Čechách. Husovo učení a hnutí z něho vzešlé, jež vyvolaly rozkol v české církvi a ve vztahu ke Svatému stolci, samy padly tím, čím zacházely – nejednota nakonec rozbila i husitské hnutí a uvolnila zem z okovů táboritského teroru a permanentní občanské války.

Při hodnocení Jana Husa jsme shromáždili jeho klady i zápory. Husitské hnutí a války, jež jsou plodem jeho nauky, je třeba pokládat za skutečnou duchovní i fyzickou katastrofu českého národa. Je proto chybné a nezodpovědné nazývat Husa morální autoritou národa apod. Z vyspělého a váženého národa Češi klesli na úroveň opovrhovaných kacířů a země se stala jedním válečným polem, kde si nikdo nebyl jist životem. Naivní či nepoučení lidé, ovlivnění pokrokářskou propagandou než poučení skutečným studiem, mohou tuto bolestnou etapu naší historie nazývat nejslavnější dobou českého národa či vrcholem českých dějin a Husa za nejslavnějšího mezi Čechy. Je pošelil stavět Husa tak vysoko. Přes jeho zásluhy na literárním

a jazykovém poli a v akademickém životě, stejně jako přes jeho nesporný kredit kazatele upozorňujícího na reálné náboženské a sociální problémy, skončilo jeho působení v krajní negaci, a tak nemůže být kladným příspěvkem k národnímu životu. Skuteční mučedníci scházeli ze světa za svou poslušnost a věrnost víře, nikoliv za zradu víry, prosazování subjektivního náboženského pohledu a podněcování ke vzpouře proti stávajícímu křesťanskému zřízení. Hus byl mučedníkem vzdoru a neposlušnosti.

Revoluční vření lidu a protestní vystoupení českých husitských elit se datuje bezprostředně po Husově upálení 6. července 1415. Mistrova smrt vyvolala očekávaný odpor a hněv. Byla pokládána za urážku celého českého národa. Husité v hlavním městě i na venkově začali vyhánět katolické kněze z far a dosazovat svoje vlastní duchovní podávající pod obojí. Jednalo se o jasný násilný krok proti církevní svobodě a jurisdikci. Česká utrakvistická šlechta se 2. září 1415 sešla v Praze a vydala písemný protest opatřený 452 pečeti, v němž Husovo odsouzení nazvala nespravedlivým a jeho upálení za projev ukrutnosti. V dopisu panstvo psalo, že bude chránit spravedlivé, tj. husitské kazatele a že pohrdá nálezy lidskými (míněna platná náboženská nauka přijatá církevními autoritami). Na stávající situaci reagovala také katolická strana, byť se nacházela v citelné menšině. Dne 1. října 1415 se 14 katolických pánů sjelo do Českého Brodu, patřícího pražskému arcibiskupovi. Tento skromný počet pravověrných šlechticů poslal rovněž kostnickému koncilu list. Katolíci páni v něm projeví svou poslušnost církevnímu sněmu a věrnost katolické církvi, v níž chtěli setrvat podle obyčeje předků. Mezi shromážděnou katolickou nobilitou byl např. významný šlechtic Václav z Dubé, který v Kostnici vystupoval na Husovu obranu a po mistrově upálení zůstal nadále věrný katolické církvi.

České země v této době získávaly pověst území, kde každý může věřit v jakýkoliv blud a praktikovat jej, což bylo v dosavadní univerzalistické latinské křesťanské Evropě skandální. Proto byly Čechy při-

tažlivé pro různé cizí heretiky (např. valdenské z Francie).

Nový energický papež Martin V. hodlal navrátit české země k plné jednotě s Petrovým stolicem. Roku 1418 římský král Zikmund svému bratru, českému králi Václavovi, sděloval, že již poněkoličkáte zadržel církevní klatbu, která měla být na českého krále vyhlášena kvůli ochraně kacířů. Varoval, že nemůže tento trest zadržovat donekonečna. V této vážné chvíli pro celé české království se Zikmund Lucemburský sugestivně tázal svého bratra Václava, zda chce odvrhnout i on víru svých slavných předků. Upozorňoval, co všechno může následovat: poddaní zbavení povinné poslušnosti, sesazení z trůnu (již r. 1415 ztratila česká koruna Horní Falc a Braniborskou marku), křížácká výprava. Zikmund podobně jako v Husově případě i zde působil jako činitel mající uklidnit situaci a najít nejhodnější řešení krize. Stále připomínal Václavovi jeho královskou suverenitu a povinnost potírat blud, který ohrožuje samotnou existenci státu. Věcný apel měl účinek a Václav uvedl do pražských kostelů znovu katolické faráře. Utrakvističtí kněží zůstali jen u Panny Marie Sněžné a v dalších dvou chrámech. Křivda byla napravována i na venkově, kde královští purkrabí vraceli katolickým farářům jejich dřívější úřady.

Předchozí tolerantní postoj k vyznavačům kalicha se králi vymstil. Václav byl dobrým hospodářem, nezatěžoval obyvatele zbytečnými daněmi, u poddaných byl oblíben. Známa však byla také jeho bezstarostnost, náladovost a nedůslednost. Proto včas nezadusil jiskru kacířského hnutí, která zapálila požár krvavé husitské revoluce. Husité se cítili i přes královské příkazy neporazitelní a byli odhodláni svému panovníkovi vzdorovat, podobně jako vzdoroval duchovní i světské autoritě jejich mistr. Neprozřetelný Václav příliš dlouho uhybal před jednoznačným postojem a opatřeními, jež měly na radu jeho bratra Zikmunda a věrných katolíků zamezit šíření duchovně i sociálně nebezpečných bludů. Na lámání chleba došlo

v okamžiku, kdy měl podle panovníkova rozhodnutí zavládnout předešlý pořádek v bohoslužbách.

Pražský husitský lid reagoval na králův zásah násilným vystoupením, při kterém vnikl do staroměstského kostela sv. Mikuláše a napadl přítomné katolíky. Bývalý královský purkrabí z Prachatic Mikuláš z Pístného (jinak také Mikuláš z Husí) vystoupil v čele mohutného davu u sv. Apolináře troufale před krále Václava s požadavkem, aby kališnické straně poskytl svobodu a více kostelů. Král tohoto opovážlivce vypověděl z Prahy, ačkoliv mu kdysi prokázal milost a ujal se ho při Mikulášově stihání za loupeže. Mikuláš se brzo zapojil do prvních husitských ozbrojených vystoupení. Po této epizodě se král už v Praze necítil bezpečně, proto odjel na Nový hrad u Kunratic.

Jelikož platní katolíci duchovní odmítali podávat sv. přijímání pod obojí způsobou, vodili husitští předáci své přívržence na kopce a hory, kterým dávali biblická jména (Sion, hora Olivetská, Tábor aj.). Zde pod širým nebem kališníci kněží kázali a podávali pod obojí. Král dosadil 6. července 1419 na novoměstskou radnici vesměs spolehlivé katolické konšely. Husité tehdy přicházeli demonstrativně v procesích do svých kostelů. Novým radním panovníkem přikázal, že mají skoncovat s těmito průvody, které ohrožovaly bezpečnost. Upozornění to bylo odůvodněné, jak ukázala blízká budoucnost. Husitský kazatel u Panny Marie Sněžné Jan Želivský, zvaný tak podle své původní příslušnosti k premonstrátskému klášteru Želiv, 30. července 1419 během kázání vyprovokoval ozbrojený lid v kostele k pochodu ke kostelu sv. Štěpána, který zabral pro husitskou stranu a na důkaz ovládnutí tohoto chrámu v něm podával pod obojí. Po bohoslužbách se opět postavil v čelo davu směřujícího k novoměstské radnici. Zde žádal propuštění kališnických měšťanů, kteří byli uvězněni za náboženské nepokoje. Po odmítnutí požadavku vtrhl ozbrojený dav za Žižkova vedení do radnice a měšťany, kteří neutekli, pobil nebo svrhl z oken na náměstí. Tomuto masakru, první pražské defenestraci, padlo za oběť 9 konšelů, většinou Čechů. Kravovou scénu připravil Jan Želivský, podle jehož vzoru pak postupovali i další husitští kazatelé. Rozvášněný dav povzbuzo-

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Jsem s vámi i dnes, abych vás vedla ke spáse. Vaše duše je neklidná, protože váš duch je slabý a unavený všemi pozemskými věcmi. Vy, děti moje, prostě Ducha Svatého, aby On vás přetvořil a naplnil svojí silou víry a naděje, abyste byli pevní v tom boji proti zlu. Já jsem s vámi a přimlouvám se za vás před svým Synem Ježíšem. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. dubna 2015

val k násilí s monstrancí v ruce a dodával mu tak jistoty, že koná správně, v souladu s Božím zákonem.

Krále zpráva o defenestraci nadmíru rozlítla. Přisahal, že husitské heretiky vyhladí do posledního. V nervovém vypětí byl raněn mrtvicí. Stačil ještě neúspěšně požádat o vojenskou pomoc svého bratra Zikmunda, který jej s dobrým úmyslem varoval před výbuchem kacířské revoluce a jejími následky. Český král Václav IV. zemřel 16. srpna 1419 a opustil tak své poddané v tísnivém okamžiku, kdy se česká církev i stát propadaly do propasti anarchie, teroru a bídy. Právoplatným dědicem české koruny byl římský král Zikmund. Kvůli trvajícím nepokojům bylo tělo Václava IV. v tichosti uloženo k věčnému odpočinku v cisterciáckém klášteře na Zbraslavi. Jakmile se roznesla zpráva o králově skonu, spustila se lavina divokých násilností, ničení kostelů, klášterů, ikon a posvátných předmětů. Kněží věrní Římu se ukrývali. V této blasfemii a násilnostech Prahu následovala i jiná česká města. Na vlnu kriminality a anarchie odpověděly vojensky pražské posádky na Hradčanech a Vyšehradě, jež reprezentovaly královskou moc.

Duchovní a politická krize zachvacovala postupně celou zemi. Mezi lety 1419–1434 husité rozpoutali otevřený konflikt proti katolíkům a římské církvi. Čelili jim domácí katolíci páni a s cílem vyvrátit blud mečem k nám směřovaly zahraniční křížové výpravy. Husité si svým bojovým uměním dokázali podmaňovat města, vesnice, celé kraje a zavádět v nich své kruté pořádky. Však i v této krajní nouzi odolávala některá česká katolická centra, jakými bylo město Plzeň (s přízviskem Vždy věrná katolická Plzeň), hrad Karlštejn nebo jihočeská katolická rožmberská doména. Díky pevnosti některých

katolických měst a hradů a odhodlanosti jejich českých katolických obránců utrpěly i násilné husitské houfy značné šrámy a odnesly si poučení, že ne všude před nimi zmateně utíkají či ochabují v obraně.

Účelová idealizace husitství ustupuje historické skutečnosti. Prvorepublikovní pokrokaři a pozdější komunisté pokládali kritický pohled na Husa a husitskou revoluci za nedostatek vlastenectví nebo minimálně za netaktnost vůči podstatnému prvku republikánské státní ideje, kterou Československé republiky (1918–1938) vtiskovali liberálové a socialisté, nikoliv většinová katolíci. V dobách masarykovského Československa se česká katolická historiografie neobávala říkat pravdu o Husových názorech a husitských zločinech. Za komunismu však přestal pro historickou pravdu existovat jakýkoliv prostor. Komunismus si plně adoptoval zejména husitské tábory, a tak nešlo svobodně poukazovat na tento falešný vzor. Vrazi řeholníků a ničitelé starobylých klášterů, center vzdělanosti, byli označováni za národní hrdiny.

Smutné svědectví přinásejí sami husité. Umírněný kališník Jan z Příbrami psal o tom, jak táborité zabili již mnoho kněží, mnichů i jejich žáků a vypálili hodně kostelů. Utraktivistického teologa a spisovatele Jana z Příbrami bolestně zasáhlo ničení a prodávání knih, které nazýval nejdražším klenotem české země. Popisuje velké pohoršení, když husité proměňovali kostely v koňské stáje a chlévy pro dobytek. Jako nejhorší dábelké rouhání zní zpráva o tom, jak husité zacházeli s kostely a zejména jejich vybavením. Rozbijeli svatostánky, vyhazovali z posvátných nádob posvěcené hostie, na které v posedlosti šlapali. Otvírali hroby svatých a významných osobností a hanobili jejich ostatky. Tomuto osudu neuniklo ani tělo

► krále Václava IV., které husité při plenění zbraslavského kláštera v srpnu 1420 vytáhli z hrobu. Do obrazů svatých, které pokládali za modly, husité bodali meči a z ornátů si dělali vlastní oblečení, které znesvěcovali, příp. ornáty odívali své koně. Kdo se může hlásit k této skupině jako k Božím bojovníkům? Mnozí umírnění kališníci byli touto nezvladatelnou bestialitou táboritů šokováni. Tak si rozhodně Husovu reformu víry nepředstavovali. Děsivá zkušenost s táborskou stranou nakonec konzervativní kališníky přivedla logicky ke spojenectví s katolíky.

Katolická strana se samozřejmě nechtěla od husitů dát zahubit, a tak přistoupila k sebeobraně. Jen nepřítel všeho českého se mohl radovat z toho, když

při jeho potírání. Po stránce spirituální a administrativní Husovo učení zapříčinilo odtržení části české církve od jednoty s Římem a náboženské rozpolcení českého národa na dvě vzájemně se nenávidějící a proti sobě bojující strany. Zfanatizované davy pošlapaly a zneuctily základní duchovní statek národa, jednotu katolické víry, včetně jejího hmotného dědictví, chrámů, klášterů, oltářů, posvěcených předmětů, ikon...

Prvotní nadšení mas pro husitskou obranu „čistého Božího zákona“ přecházelo často v tragické rozčarování. Zaslepený lid neviděl ihned následky svého omylu. Z husitského hnutí povstalo množství blouznivých sekt, kterým nestačila jen náprava poměrů ve šlépějích betlémské-

Skromnější odhad 10 000 usmrčených katolíků udává husitský kronikář Vavřinec z Březové, věrohodný historik husitského hnutí a přímý současník revolučních událostí. Avšak jen při dobytí Německého Brodu husity r. 1422 přišlo prý o život až 12 000 lidí z řad civilního obyvatelstva i branného lidu. Tyto počty nemusely být nadhodnocené, protože ze strachu před husity se do měst v českých zemích, ale i v Sasku či v Lužicích stahovaly ohromné masy lidu, které za městskými hradbami hledaly záchranu před nemilosrdnými husitskými houfy. Počty městského obyvatelstva tak v době těchto azylových vln rychle rostly. Při masakrech celých měst (např. 1400 obětí chomutovského vraždění r. 1421) se počty zabitých pohybovaly ve stovkách až tisících. Husité se při čistkách zvláště důsledně, téměř s neronskou posedlostí prvořadě zaměřovali na likvidaci katolických kněží a řeholníků.

Často jediným prohrěškem katolíků v dobytých městech, kláštorech a hradech bylo, že zachovávali dosavadní náboženskou a národní jednotu oproti husitským štváčům a násilníkům, kteří zapomněli na odkaz sv. Václava a císaře a krále Karla IV., slavných katolických panovníků našich zemí. Národní buditel a filolog Josef Jungmann psal o přepjatosti husitského učení, která pomátla Čechům rozum a zapříčinila jejich vzájemné vyvražďování. Obdobně kriticky nahlížel na tábority a orebity František Palacký, který je nazval sběří všech národů. Díky obecné radikalizaci a militarizaci života se lidé stávali surovějšími a divočejšími, aby odolali permanentní hrozbě zabítí, či aby se sami na tomto vyhlazovacím boji podíleli. Oproti ne tak dávné době kvetoucí víry a fungující bohabojné společnosti za Otce vlasti Karla IV. se naše země proměnily v jednu válečnou zónu. Revoluční zavádění Božího zákona samozvanými hlasateli nového náboženství způsobilo anarchii. Nemilosrdné hubení věrných katolických duchovních i laiků, svévolné zabavování církevního majetku a ničení kulturních statků národa katolíci prvorepublikoví autoři nazývali bolševismem 15. století.

František Palacký rozebíral sociální důsledky revolučního vystoupení přívrženců kalicha. Nejhůře to odnesl prostý venkovský člověk. Průběžně byli zemědělci

„Nemilosrdné hubení věrných katolických duchovních i laiků, svévolné zabavování církevního majetku a ničení kulturních statků národa katolíci prvorepublikoví autoři nazývali bolševismem 15. století.“

Čech stanul proti Čechovi. Husité se vedle boje s katolíky stačili ještě pobíjet navzájem v sektářské nevraživosti. Husitský hejtman a profesionální válečník Jan Žižka z Trocnova (1360–1424) proslul jako hubitel nejen všeho katolického, resp. každého, kdo odmítl přijmout kalich, ale také jako nelitostný potlačovatel odstředivých sekt, jež narušovaly strategickou vojenskou i duchovní jednotu husitského hnutí. Svým palcátem dovedl rázně vládnout a ukázněvat své divoké houfy. Byl postrachem vlastních i cizích.

Na průběhu husitské revoluce se přesně potvrdily obavy církevních autorit z šíření podobných herezí. Bludné nauky zpravidla totiž měly (a mají) svůj přesah z ryze duchovní, mnohdy velice abstraktní roviny do reálného světa a života lidí. Revoluční kázání a předčítání traktátů lidu přešlo v nepokoje a ozbrojená vystoupení proti církvi, zejména řeholím, šlechtě, měšťanstvu a lidu, již zůstali věrni Římu a svatováclavské víře otců. Došlo k rozvrácení společenského řádu a k osudovému porušení národní jednoty.

Církev a její věrni a prozřetelní synové se snažili husitství potlačit zavčas, v předtuše katastrof a běd, jež může takové heretické hnutí způsobit. Proto přísnost

ho kazatele, nýbrž zbaveny skutečné církevní autority, začaly si svévolně utvářet Kristovo učení a svoji víru. Krajními výhonky husitství byly různé chiliastické sekty ohlašující brzký konec světa a Kristův příchod na zemi nebo adamité odvrhnuvši stud jako překážku nového ráje na zemi. Převahu v hnutí však měli pražané, radikální táborité a mezi nimi stojící orebité. Panovala mezi nimi řevnivost a konkurence.

Husité vzdorovali jednak českým katolickým pánům, jednak zahraničním křížovým výpravám. Jejich válečné umění často slavilo úspěch, takže čtyři křížové výpravy a pátá vedená proti Jiřímu z Poděbrad skončily pro křížáky porážkou. Boj proti vnitřnímu, česky i německy hovořícímu katolickému nepříteli a zároveň střežení hranic proti cizímu vpádu z husitů vytvořily nesmiřitelné a rychle mobilizovatelné protivníky, kteří podle slov bojové písně „Bijte, zabijte, žádného neživte“ šířili krutost a násilí v českých zemích. Ještě navíc své učení šířili za hranice Čech při svých tzv. spanilých jízdách. Barokní vlastenecký jezuita Bohuslav Balbín odhadoval oběti husitského řádění na 600 000 zabitých katolíků. Historik František Palacký udává číslo 200 000 zahubených.

ohrožování ozbrojenými houfy, které po vesnicích sháněly jídlo pro vojáky i píci pro koně. Nakonec výsledkem těchto náboženských válek bylo utužení roboty seleského lidu. Kdo se obohatil na církevním zboží, byla husitská šlechta. Šlechta naplnila demokratický rovnostářský ideál husitské revoluce, protože si hodlala zachovat své výsadní postavení. I tábořská komuna, přes prosazovanou rovnost majetku a sociálního postavení, měla svůj pevný řád a hierarchii v čele se čtyřmi volenými hejtmany, radikálními kněžími a také vlastním zvoleným tábořským biskupem Mikulášem z Pelhřimova. Tábořský svaz tvořil vlastní obec, strukturu duchovní, politickou, hospodářskou a vojenskou. Do Tábora se hrnuly obrovské davy, které bylo třeba živit. Jednalo se často o lidi zběhlé z roboty, která začala být v důsledku úbytku obyvatel na panstvích nesnesitelná. Prostý lid hledal proto záchranu u bratří na Táboře, v této vojenské demokracii. Takto získanou svobodu si však musel zasloužit, zejména službou v poli se sudlicí či cepem probitým hřebíky.

Podle Palackého tristní obraz husitských Čech tvořila pobořená města, vypálené hrady a tvrze, zarostlá pole, úpadek řemesel a obchodu, prostor vyprázdňený od lidí, kteří byli buď zabiti, nebo v hrůze prošli z domovů. Bídou životní úroveň ani zdivočelý mrav nebylo možné trvale povznést ani tučnou kořistí ze spanilých jízd do ciziny. Celé kraje hladověly. Když zrovna nespížovali po krajích husitští „Boží bojovníci“, drancovaly vesnice lupičské hordy, kterým anarchie občanské války umožňovala jejich řádění. Husitství přispělo k nechvalnému „emancipování“ ženy, když z ní udělalo vojáka vykořeněného z rodiny, mateřského citu i křesťanské mravnosti.

Zvláště táborité se zaměřovali na ničeni chrámů. Zsvěcování kostelů svatým považovali za modloslužbu, kterou je třeba vykořenit. Kvůli tomuto vandalství jsme přišli o stavební památky a předměty nevýslovné ceny (obrazy svatých, cenné ornáty atd.), které podle radikálních husitů urážely Boha.

Hluboké rány utřžila víra i zem. Husitskou kulturní a kultovní revoluci odneslo v Čechách a na Moravě přes 170 klášterních chrámů a klášterů samotných, které byly vypleněny a nadobro zničeny. Hu-

Zničené a vypálené kláštery v Čechách za husitských válek

sitskému barbarství padly za oběť např. kláštery v Kadani, Mariánském Týnci, Slaném, Ostrově u Davle, ve Svaté Dobrotivě, v Kouřimi, Turnově, Jaroměři, Podlažicích, Chotěboři, Louňovicích, Bechyni a na mnoha dalších místech. Je to smutná mapa svědčící o tom, že pachatelé tohoto násilí proti Bohu, člověku i vlastní křesťanské kultuře byli svou destruktivností podobni tatarským nájezdníkům 13. století a pozdějším tureckým dobyvatelům. Jejich útoky byly očekávány s obdobnou hrůzou. Ke klášterům je třeba připočíst stovky zničených farních kostelů. Tento akt osobní zášti není možné omlouvat nadšením k obnově církve v Husově duchu. Spíše se jednalo o démonickou zášť vůči Bohu, jeho kultu na zemi a jeho služebníků. Byť myšlenky husitství mohly znít původně jako správný návod k nápravě církve i státu, jejich ovocem bylo zabíjení, pálení, loupení, bída, teror. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce.

Upadala i pražská univerzita a školství vůbec, úměrně se zabíráním církevního majetku, z něhož bylo téměř bez výjimky školství financováno. Šlechta často necitila závazek přispívat ze zabaveného majetku na tehdejší vzdělávací soustavu.

Úpadek demonstruje např. pražská univerzitní knihovna, která měla na začátku husitských bouří přes 4500 svazků vzácných latinských rukopisů. Při předávání knihovny jezuitům r. 1620 z nich zbylo jen 1125 svazků. Podstatná část knihovnických sbírek padla za oběť husitské „duchovní obnově“, boji proti modlářství, anebo byla rozchváčena samozvanci a využita jako balící papír apod. Osud univerzitní knihovny je obrazem husitské barbarizace celé společnosti.

Postupně se během patnáctileté bratrovražedné války země vyčerpávala. Válečné štěstí se v konfliktu nepřiklánělo trvale ani na jednu stranu. Rovněž zásahy zvenčí prostřednictvím křížových výprav proti heretikům nepřinesly kýžený úspěch v podobě potlačení hereze. Řešení přivodila poslední velká konfrontace. Katolíci uzavřeli spojenectví s umírněnými kališníky, pro které přestalo být radikální táboritství přitažlivé i únosné. O ukončení bratrovražedných válek rozhodla až pláň u Lipan, na níž táborité vykrváceli. Tím se otevřela cesta k dohodě mezi umírněnými husity a císařem Zikmundem a legáty basilejského koncilu.

(Pokračování)

Pondělí 11. 5. 2015

6:05 Vatican magazine (814. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Charita ve středu – pomoc rodinám dětí s postižením. (12. díl) **7:40** V pohorách po horách – Radhošť **7:50** Přejeme si... **8:10** Plnou parou do srdce Beskyd **8:45** Život v modlitbě **9:20** Pan profesor **9:40** Salesiáni v Brazílii **10:00** Muzikanti, hrajte (10. díl): z Dolních Bojanovic [P] **11:25** Zambie: Řemesla Dona Boska **11:40** Sedmihlásky – Žaby **11:45** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 [P] **13:15** Vatican magazine (814. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **13:50** Plnou parou do srdce Beskyd **14:25** Příběhy odvahy a víry: Otec a syn (12. díl): A Bůh řekl Abrahámovi... **14:55** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Otec ho spatřil... **16:00** V souvislostech (97. díl) **16:20** Můj Bůh a Walter: Mše I. **16:40** Gréckokatolícký magazín **16:55** Na pořadu rodina **18:00** Naše zsvěcení **18:25** Sedmihlásky – Žaby **18:30** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl **18:40** Poslové naděje **19:10** Ars Vaticana (21. díl) **19:25** Přejeme si... **19:40** Zprávy z Věčného města: 11. 5. 2015 [P] **20:00** Varšava 1943–1944: boj za svobodu **21:00** Na koberečku **21:10** Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista **21:35** Terra Santa News: 6. 5. 2015 **22:00** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Krátké 20. století a jeho klíčové momenty **23:05** Vatican magazine (814. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:40** Noemova pošta: květen.

Úterý 12. 5. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 11. 5. 2015 **6:15** Slezská Lilie 2014: koncert Pavla Helana **7:00** Můj Bůh a Walter: Mše I. **7:20** Hudební magazín Mezi pražci **8:00** Cesta k andělům (93. díl) **8:55** Budu pomáhat: Duhová prádla **9:00** Buon giorno s Františkem **10:05** Vatican magazine (814. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:35** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Krátké 20. století a jeho klíčové momenty **11:40** Sedmihlásky – Žaby **11:45** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Zprávy z Věčného města: 11. 5. 2015 **12:25** Jan Pavel II. na Velehradě 1990 **12:50** Ars Vaticana (21. díl) **13:00** Plnou parou do srdce Beskyd **13:40** V pohorách po horách – Radhošť **13:50** Přejeme si... **14:05** Přehlídka za oponou **14:25** Noemova pošta: květen **16:00** Na jedné lodi (8. díl) **17:05** Cirkus Noeland (23. díl): Reberto, Kekulín a človíček **17:35** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **17:40** Sedmihlásky – Žaby **17:45** Zprávy z Věčného města: 11. 5. 2015 **18:00** Přijďte večer k nám... Ze zámků v Letovicích [L] **19:15** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **19:35** Zpravodajské Noeviny: 12. 5. 2015 [P] **20:00** Život na konci života **21:25** BET LECHEM – vnitřní domov (36. díl): Jiří Korda – o exorcismu **21:40** Zpravodajské Noeviny: 12. 5. 2015 **22:00** P. S. **22:10** Terra Santa News: 6. 5. 2015 **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:30** Přejeme si... **23:50** Jak potkávat svět.

Středa 13. 5. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 5. 2015 **6:20** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Otec ho spatřil... **7:25** Pro vita mundi (131. díl): Manželé Perašinovi **8:00** Vše pro mého krále a královnu [P] **8:35** Zprávy z Věčného města: 11. 5. 2015 **8:45** Zachraňme kostely (7. díl): Kostel sv. Markéty ve Skytalech **9:10** Salesiánské srdce na scéně **9:35** Bubnování s Čtyřlístkem **9:50** Ars Vaticana (21. díl) **10:00** Generální audience [L] **11:30** Melódia dúhy **11:45** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **11:50** Sedmihlásky – Žaby **12:00** Polední mod-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

litba [L] **12:05** Mše svatá: od Milosrdných bratří v Brně [L] **13:10** Naše zsvěcení **13:40** Varšava 1943–1944: boj za svobodu **14:40** Buon giorno s Františkem **15:40** Zpravodajské Noeviny: 12. 5. 2015 **16:00** Godzone magazin **16:35** Na koberečku **16:45** Vagabund na kolenou **17:00** Můj Bůh a Walter: Mše II. **17:30** Zprávy z Věčného města: 11. 5. 2015 **17:40** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadetty **17:45** Sedmihlásky – Žaby **18:00** Bez hábitu na živo: z kláštera Milosrdných bratří v Brně [L] **19:15** Terra Santa News: 13. 5. 2015 [P] **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Adorace: z kaple Milosrdných bratří v Brně [L] **21:05** BET LECHEM – vnitřní domov (33. díl): Radim Ucháč **21:20** Noční univerzita: RNDr. Alexandr Vondra – Česká společnost a politika po roce 1989 [P] **22:10** Muzikanti, hrajte (10. díl): z Dolních Bojanovic **23:30** Generální audience Svatého otce [P] **0:05** Příběhy odvahy a víry: Otec a syn (12. díl): A Bůh řekl Abrahámovi... **0:30** Slezská Lilie 2014: koncert Pavla Helana.

Čtvrtek 14. 5. 2015

6:05 Poslové naděje **6:35** BET LECHEM – vnitřní domov (33. díl): Radim Ucháč **6:50** Nikdy není pozdě **7:05** Na jedné lodi (8. díl) **8:10** Terra Santa News: 13. 5. 2015 **8:35** Život na konci života **10:00** Noemova pošta: květen **11:30** Přejeme si... **11:45** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadetty **11:50** Sedmihlásky – Žaby **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Slezská Lilie 2014: koncert Pavla Helana **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Přehlídka za oponou **14:20** Pro vita mundi (131. díl): Manželé Perašinovi **14:55** Cirkus Noeland (23. díl): Reberto, Kekulín a človíček **15:30** Život v modlitbě **16:05** Zpravodajské Noeviny: 12. 5. 2015 **16:20** Zachraňme kostely (7. díl): kostel sv. Markéty ve Skytalech **16:40** Pan profesor **17:00** Světec dvou národů **17:30** V pohorách po horách – Radhošť **17:40** Ars Vaticana (22. díl) **17:55** Sedmihlásky – Žaby **18:00** Animované biblické příběhy: Ježíšova podobenství **18:35** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně **18:40** Cesta k andělům (93. díl) **19:35** Zpravodajské Noeviny: 14. 5. 2015 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (112. díl): „60 let Slezanu“ [L] **21:30** Putování po evropských kláštřích: Leo Disch, benediktin z kláštera v Vaals, Belgie [P] **22:00** Večer pod lampou [P] **0:05** Zpravodajské Noeviny: 14. 5. 2015 **0:20** Můj Bůh a Walter: Mše II.

Pátek 15. 5. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 5. 2015 **6:20** Krasohled (15. díl) **6:45** Muzikanti, hrajte (10. díl): z Dolních Bojanovic **8:05** Farní charita Starý Knín a nové formy péče o malé děti **8:20** Vezmi a čti **8:40** Příběhy odvahy a víry: Otec a syn (12. díl): A Bůh řekl Abrahámovi... **9:10** Noční univerzita: RNDr. Alexandr Vondra – Česká společnost a politika po roce 1989 **10:05** Varšava 1943–1944: boj za svobodu **11:00** Naše zsvěcení **11:25** Na koberečku – 11:40 Sedmihlásky – Žaby **11:45** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Přejeme si... **13:05** Ars Vaticana (22. díl) **13:15** BET

LECHEM – vnitřní domov (33. díl): Radim Ucháč **13:35** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 **14:05** Zpravodajské Noeviny: 14. 5. 2015 **14:20** Cvrlikáni **15:25** Poslové naděje **16:05** Přehlídka za oponou **16:22** Černobílý svět **16:35** Život na konci života **18:05** Vše pro mého krále a královnu **18:35** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tisíce světel **18:40** Sedmihlásky – Žaby **18:45** Můj Bůh a Walter: Mše II. **19:15** Putování po evropských kláštřích: Leo Disch, benediktin z kláštera v Vaals, Belgie **19:40** Zprávy z Věčného města: 15. 5. 2015 [P] **20:00** Kulatý stůl: Rusko a jeho duše [L] **21:40** V pohorách po horách – Radhošť **21:50** Přehlídka za oponou **22:10** Přejeme si... **22:25** Cesta k andělům (93. díl) **23:20** Chléb náš vezdejší **23:30** Světec dvou národů **0:05** Dům ze skla? (4. díl).

Sobota 16. 5. 2015

6:05 Světec dvou národů **6:35** BET LECHEM – vnitřní domov (33. díl): Radim Ucháč **6:55** Naše zsvěcení **7:20** Buon giorno s Františkem **8:25** Cirkus Noeland (23. díl): Reberto, Kekulín a človíček **8:55** Sedmihlásky – Žaby **9:00** Animované biblické příběhy: Ježíšova podobenství **9:40** Můj Bůh a Walter: Mše II. **10:15** Mše svatá z baziliky Nanebevzetí Panny Marie: na Sv. Hostyně [L] **11:45** Zprávy z Věčného města: 15. 5. 2015 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** Večer pod lampou **14:15** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (112. díl): „60 let Slezanu“ **15:35** Terra Santa News: 13. 5. 2015 **16:00** Muzikanti, hrajte (10. díl): z Dolních Bojanovic **17:25** Příběhy odvahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji na sklonku století [P] **18:00** Má vlast: Sv. Kopeček u Olomouce [L] **19:20** Sedmihlásky – Žaby **19:25** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tisíce světel **19:30** V souvislostech (98. díl) [P] **20:00** Adorace: z baziliky Navštívení Panny Marie na Sv. Kopečku [L] **21:15** V pohorách po horách – Velký Roudný **21:20** Harfa Noemova [P] **21:45** Zprávy z Věčného města: 15. 5. 2015 **22:00** P. S. **22:10** Plnou parou do srdce Beskyd **22:45** Berou nás **23:10** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Otec ho spatřil... **0:15** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 **0:40** Život v modlitbě.

Neděle 17. 5. 2015

6:15 Vše pro mého krále a královnu **6:45** Ars Vaticana (22. díl) **7:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (112. díl): „60 let Slezanu“ **8:25** Přehlídka za oponou **8:45** Pan profesor **9:05** Na jedné lodi (8. díl) **10:10** Zprávy z Věčného města: 15. 5. 2015 **10:30** Mše svatá z baziliky Navštívení Panny Marie: na Sv. Kopečku u Olomouce [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (98. díl) **12:40** Harfa Noemova **13:15** Komponovaný pořad s pamětníky návštěvy papeže: Sv. Kopeček u Olomouce [L] **14:55** II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu **15:10** Slezská Lilie 2014: koncert skupiny Arka Noego (PL) **16:20** Poslové naděje **16:55** Sedmihlásky – Když pan verbíř [P] **17:00** Noeland (40. díl) **17:30** Animované biblické příběhy: Ježíšovy zázraky [P] **18:00** Můj Bůh a Walter: Mše II. **18:30** Zprávy z Věčného města: 15. 5. 2015 **18:40** Vagabund na kolenou **18:50** Přehlídka za oponou **19:15** BET LECHEM – vnitřní domov (33. díl): Radim Ucháč **19:30** Poselství svatých: Marie, matka Ježíšova **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Vatican magazine (815. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Slezská Lilie 2014: koncert skupiny The Elements (SK) [P] **21:20** V souvislostech (98. díl) **21:45** Na koberečku **22:00** Život na konci života **23:25** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:35** Ars Vaticana (22. díl) **23:50** Zpravodajský souhrn týdne **0:40** Berou nás.

LORETÁNSKÁ MUZEJNÍ NOC 2015 v Loretě Rumburk, pátek 15. května 2015

Vystoupení dětských pěveckých sborů, Písně ticha od písničkáře Petra Kopejska, výtvarné dílny, výstava fotografií a prohlídka stálých expozic. Tím vším láká letošní Loretánská noc 2015 v Rumburku. Akce se uskuteční v pátek 15. května 2015 od 20.00 do 23.00 hod. v Loretě Rumburk. Pořádá ji Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk za podpory Sparkasse Oberlausitz – Niederschlesien a JVB Rumburk. Spolupořadatelem Loretánské noci 2015 je Město Rumburk. **Vstupné je 25 Kč.**

Kulturní program Loretánské muzejní noci 2015 se odehraje na nádvoří před nasvícenou loretánskou kaplí Panny Marie a v kryté křížové chodbě z poloviny 18. století. Celoročně přístupná kulturní památka Loreta Rumburk nabízí stálé výstavy o historii loretánské kaple a kapucínského kláštera u sv. Vavřince. Fotografie a plány seznámí s loretánským podzemím. Ve vstupní budově se nachází Expozice církevního umění Šluknovska. Navštívit je možné restaurovanou rokokovou kapli Svatých schodů. Více na www.loretarumburk.cz.

Další informace sdělí: Klára Mágrová,
GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma „TĚM, KTERÉ MILOVAL, PROJEVIL LÁSKU AŽ DO KRAJNOSTI“ (Jan 13,1)**, která má přímou souvislost s vyhlášenou přípravou na eucharistické kongresy v roce 2015. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 6.–7. června 2015**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 1. června 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

FATYM Vranov nad Dyjí a poutní bratrstvo srdečně zvou na **XI. PĚŠÍ POUŤ Z PRAHY DO JENÍKOVA, středa 13. 5. – neděle 17. 5. 2015.**

Program: Středa 13. 5. – úvodní mariánská pobožnost v 19.00 hod. u chrámu svatého Víta v Praze • **Čtvrtek 14. 5.** – v 6.45 hod. zahájení v kostele u sester boromejek v Praze pod Petřínem mši svatou; nocleh v obci Nelahozeves (cca 30 km) • **Pátek 15. 5.** – odchod v 7.00 hod., nocleh v obci Libochovice (cca 30 km) • **Sobota 16. 5.** – odchod v 7.00 hod., nocleh v obci Kostomlaty (cca 30 km) • **Neděle 17. 5.** – odchod v 7.30 hod.; cca 13.00 hod. poutní mše svatá v Jeníkově, oběd a zakončení.

S sebou: růženec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na 4 dny (po cestě je možno dokoupit).

Dopravu zpět si zajišťuje každý sám (vlakové nádraží cca 2 km, autobusové nádraží Teplice cca 4 km od Jeníkova). Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. **Zápisné 100 Kč.** Ubytování je vždy pod střechou na vlastní karimatce ve vlastním spacáku. Duchovní program během pouti je zajištěn. Je možno se kdekoli k pouti připojit.

Přihlásit se můžete na farním úřadě Vranov nad Dyjí osobně nebo na tel. 515 296 384 nebo e-mailem na marek@fatym.com.

Několik málo důvodů, proč se tato pěší pouť koná a proč se k nám připojit: Jeníkov je pozapomenutým mariánským poutním místem v severních Čechách. Pěší pouť má znovu pomoci k tomu, objevit toto zapomenuté poutní místo a ukázat tak jeho hloubku. • Rádi bychom i takto přispěli k obnovení tradice pěších poutí v Čechách. • Chceme prosit za obnovu víry v naší zemi. • Měsíc květen je měsíc Panny Marie, a tak je zde pěší pouť na místo, kde je už po staletí Panna Maria uctívána. • Každý může přidat i svůj vlastní úmysl. • Putuje se krásnou krajinou, a to v nejhezším měsíci roku.

Informace také na www.fatym.com.

Liturgická čtení

Neděle 10. 5. – 6. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 10,25–26.34–35.44–48
Ž 98(97),1,2–3ab.3cd–4

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*
Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Jan 4,7–10

Ev.: Jan 15,9–17

Pondělí 11. 5. – ferie

1. čt.: Sk 16,11–15

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 15,26–16,4a

Úterý 12. 5. – nez. pam.

sv. Nerea a Achillea

nebo sv. Pankráce (v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 16,22–34

Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8

Odp.: 7c (*Zachraňuje mě tvá pravice, Hospodine.*

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,5–11

Středa 13. 5. – nez. pam. Panny Marie Fatimské

1. čt.: Sk 17,15.22–18,1

Ž 148,1–2.11–12.13–14a.14bc

Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy.* Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Jan 16,12–15

Čtvrtek 14. 5. – slavnost

Nanebevstoupení Páně

1. čt.: Sk 1,1–11

Ž 47(46),2–3.6–7.8–9

Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jáсотu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Ef 1,17–23 nebo Ef 4,1–13

Ev.: Mk 16,15–20

Pátek 15. 5. – ferie

1. čt.: Sk 18,9–18

Ž 47(46),2–3.4–5.6–7

Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,20–23a

Sobota 16. 5. – svátek sv. Jana Nepomuckého

1. čt.: Řím 8,31b–39

Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,17–22

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. KVĚTNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 5.	PO 11. 5.	ÚT 12. 5.	ST 13. 5.	ČT 14. 5.	PÁ 15. 5.	SO 16. 5.									
Antifona	518	582	518	582	518	582	518	582	632	711	642	722	1708	1924		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	518	582	518	582	518	582	518	582	632	711	642	722	1367	1528		
Antifony	611	687	935	1046	950	1062	965	1079	633	712	998	1115	1368	1529		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	813	914		
Krátké čtení a zpěv	611	687	615	692	618	695	621	699	633	712	644	724	1368	1529		
Antifona k Zach. kantiku	611	688	615	692	618	695	622	699	633	712	644	724	1369	1530		
Prosby	612	688	615	692	619	696	622	699	633	712	645	725	1711	1927		
Závěrečná modlitba	612	689	616	693	1364	1523	622	1524	634	713	645	726	1369	1530		
Modlitba během dne:																
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	634	713	643	723	643	723		
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	635	714	643	723	643	723		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	635	714	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	612	689	616	693	619	696	622	700	637	716	646	726	1713	1930		
Závěrečná modlitba	612	689	616	693	619	696	622	700	634	713	645	726	1369	1530		
Nešpory:																
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	628	707	628	707	641	721	641	721
Antifony	609	686	613	690	945	1057	960	1073	629	708	638	717	1009	1126	652	734
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	629	708	638	717	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	609	686	613	690	617	694	620	697	630	710	639	719	647	727	652	734
Ant. ke kant. P. M.	610	686	614	691	617	694	620	698	631	710	640	719	647	728	653	734
Prosby	610	687	614	691	617	694	621	698	631	710	640	720	648	729	653	735
Záv. modlitba	612	689	612	689	616	693	1364	1523	634	713	634	713	645	726	655	737
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SRDCE PASTÝŘE
Elias Vella • Z angličtiny přeložil Jiří Gračka • Odpovědná redaktorka Ivana Albrechtová

Tato kniha maltského kněze je plodem jeho seminářů a exercicií pro kněze v Itálii, České republice a na Slovensku. Ve světle Božího slova i svých letitých zkušeností z církve dokládá, jaký charakter by měla mít služba vedení v církvi a jaká jsou s ní spojená úskalí. Netýká se jen kněží a biskupů, ale i rodičů nebo vedoucích na jakékoli úrovni – zkrátka každého člověka, jehož úkolem je vést svěšené lidi ke Kristu.

*Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 137x194 mm, 160 stran, 239 Kč*

SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ • ŽIVOT A LEGENDA
Helena Soukupová • Odpovědný redaktor Filip Outrata

Nový životopis svaté patronky českého národa přináší souhrnný pohled na Anežčin život, dílo a spiritualitu, stejně jako na její „druhý život“ v legendách a historické paměti od středověku až po moderní dobu. Jeho autorka, historička umění Helena Soukupová, vydala v roce 1989 základní monografii o Anežském klášteře, v roce 2011 pak knihu zásadně přepracovala, aktualizovala a rozšířila. Životopis zakladatelky kláštera spojuje erudici uměnovědnou s důkladným rozbořením dobových pramenů, a to jak z doby Anežčina života, tak z doby pozdější. Literárním památkám, které se v době středověké, renesanční, barokní i moderní s Anežčinou posta-

vou spojovaly, se dostává stejné pozornosti jako stavbám se světicí spojeným či její spiritualitě a duchovnímu profilu. Příběh přemyslovské princezny, hrdé na svůj rod a vlast, vyznavačky františkánské chudoby, která pro její zachování neváhala podstoupit ne jeden spor i s papežskou kurií, zakladatelky a milosrdné paní, se propojuje s pohnutou historií Anežčina kláštera Na Františku, jehož zánik se podařilo odvrátit doslova na poslední chvíli. Kniha je bohatě ilustrována unikátním obrazovým doprovodem a obsahuje rejstříky jmenný a místní.

*Vyšehrad, spol. s r. o.
 Váz., přebal, 170x245 mm, 480 stran, 498 Kč*

KRVAVÉ JAHODY • PŘÍBĚH ŽENY, KTERÁ PŘEŽILA GULAG

*Jiří S. Kupka • Odpovědný redaktor
 Mgr. Jan Studeník*

Děsivé svědectví Věry Sosnarové deportované ve 14 letech spolu s devítiletou sestrou Nadou a jejich ruskou matkou – petrohradskou emigrantkou Ljubou Mělkinovou – z Brna do Sovětského svazu. V nápravném pracovním táboře na Sibiři zakoušejí nekonečné hrůzy stalinského teroru, které matka nepřežije. Po vytouzeném propuštění putují jako sirotci bez dokladů na Dálný východ, kde pokračují v otrockých pracích v lese, na tichomořské obchodní lodi a posléze v sovětském vnitrozemí, v dole, kolchoze a slévárně. Do Československa se vracejí až po 19 letech. Pozadí dramatu života a smrti vykresluje 20. století jako střet nacionalismů, degeneraci lidských ideologií a světových válek.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství a vydavatelství
 Třetí vydání, v KN vydání první
 Váz., 138x210 mm, 212 stran, 248 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
 Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

982707-0262/2011	TZ	 Česká pošta
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Váček, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se zotrožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávkový týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugaň aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.